٠٢.

ל) בבא מליעא נז ב מנחות ל א, ב) לעיל פ"ב הל"ב, ג) מנחות סה א, ד) יומא כג א, ה) בש"ם בבלי דפו"ר 311 אימא ט. ז) עי׳ בתוספתה בפ״ב דליתא שם כהך לישנא ונראה שחסר כאן בהעתקת לשון התוספתא וע"ש היטב.

עין משפם נר מצוה

מה א מיי' פרק ו מאיסורי מזכח הלכה ד: מו ב מיי פרק א מתמורה הלייח: מז ג מיי פיין מכלי המקדש הלייג ב מיי שם הל"ח:

נוסחת הבבלי

(א) רבין ורבי בון כו' והנרבע הרי אינן ראויין כו': (ב) מתתיה בן במואל כו':

הגהות הגר"א

[א] ה"ג חמן חנינן על הראשונים נאמר זכר לדיק לברכה ועל אלו נאמר שם רשעי' ירקב מ"ד כשירי דור ודור בא למנות עליהן הוא אומר זל"ל מ"ד מי שהיה באותו דור מנה מה שבדורו על מי נאמר זל"ל על בן קטין וחביריו כצ"ל. והוא ביומא פ"ג וגי" הספרים משובשת ועי' בס' ת"ח טעס מרווח ועיין בק"ע שהביא הגמרא דיומא שס:

ציון ירושלים

. הוגרם בז לוי על השיר. עי תוספות יו"ט מ"ש בזה ועי שו"ת (א) אא"ז סימן טו בהנהת בנו הרב שם:

תורה אור השלם

1. וִאָם כָּל בָּהַמָה טִמֵאָה אֲשֶׁר לֹא יַקְרִיבוּ מְמֶנְּה קַרְבָּן לַיִיִּ וְהָעֲמִיד אֶת הַבְּהַמָּה לִפְנִי הַכֹּהֵן:

ויקרא כז יא בֵּין טוֹב ובֵין רַע כִּעֵרְכִּךְ הַכָּהֵן כַּן יִהְיֶה:

ויקרא כז יב גיר אַדִּיק לְבְּרְכָה. 3. זֵכֶר צַדִּיק לִבְרְכָה ושם רשעים ירקב: קימסיה. טעמא דר"א דממני כדר׳ שמואל: לא היא. עצמה: ולא דמיה. ע"י פדיון כשנפל בה מוס: אלא הקדש דמיס. דהיינו קדושת בדק הבית: ואמרס יאום. ושפיר קאמרת שעופות לבד"ה: להקריפו. לעולה לקיין המוצה א"א דכמיב בבקר: אין לעוף פדיון. אף שנפל בו מוס בדאיתא במו"כ: לפוס בן ומר: לפיכך לריך לומר דעופות לא קדש מתחילה אלא קדי שמאה דהין המוצה א"א דכמיב בבקר: אין לעוף פדיון. אף שנפל נו מוס בדאיתא המערכה לא אפי" עממא באום השברין בקב המערה היש המערכה לא פני המעדה והערכה דה בסיפא דהין קרא כדי העתרה והערכה דה בסיפא דהין קרא כדי העתרה והערכה או במוצה לא בעי העתדה והערכה או במוצה לא שהיו קדוש כלל או שהוא עצמו קרב למוצח: ה"ג משערין אם הלשכה. לפרוע את א"ר יוםי קיימתיה בהא דא"ר שמואל בשם ר' זעירא יאאה לאפיה למוצה לאם שלמים להי היא לאויה למוצה לום שלמים להי היא לאויה למוצה להי היא לאויה למוצה להי היא לאויה למוצה להיי התוברה בתובר היו ברוצה במוני בתוברת מות בחודה לא היו ברוצה בתובר לא היא ולא היו ברוצה בתובר היו ברוצה בתובר בתובר לא היא ולא היו ברוצה בתובר בתובר בתובר בתובר לא היא ולא היות בתובר ב

לעולה הרי היא ראויה למוצח עם שלמים: הרי הרוצה. דמני בחוספתא פ"ק דמנורה דעושין ממורה ואינה ראויה להקרבה כלל: אלא. דעושין ממורה ואינה ראויה להקרבה כלל: אלא. דומיא דעמאה ממש שאין במינה קרבן לאפוקי עולת נקבה שיש במינה קרבן: ה"ג בפחא כפוד והעמיד והעריך. סיומא דמירולא דר"ז הוא כיון הקרא איירי בעומאה ממש למיכה העמדה והערכה: הלבה ה בותבי משערין אם הלשכה. נומנין הלבה ה בותבי משערין אם הלשכה שמשות הלבה שמשות שלמות שמשות שלמות שמשות שלמות שמשות שלמות שמשות הלבות המשות הלבות שמשות הלבות המשות הלבות השמשות הלבות המשות הלבות המשות הלבות המשות הלבות המשות הלבות המשות הלבות הלבות היא המשות הלבות הלבות הלבות המשות הלבות שיעור ליינות ושמנים וסלחות שיעמיד זה השער לשלשים יום ולוקחין מהם הגיזברין מה

זה השער לשלשים יום ולוקחין מהם הגיזברין מה שלריכין באומו סכום שפסקו ואם נתיקר המקח האין מוסיפין דמים ואם החול לוקחין לפי הזול: האין מוסיפין דמים ואם החול לוקחין לפי הזול: החול: מספק עליו לספק מסחת בימות קליר חטים מסקל בעליו לספק מינות מקבל עליו לספק מינות מקדל עליו לספק מינות בשמים וסלמות כל השנה ואם היו או ממכרים ד' ושמנים וסלמות כל השנה ואם היו או ממכרים ד' סאין דהקדש קונה בכסף דכמיב ונתן הכסף וקם מסקע נותן ד' בסלע דלא גרע מהדיוט דלא קני לו ואם קרביל לספק ג' סאין בעל והחולו ועמדו ד' אלא במשיכה: הסליעה לו. ואפילו משך הגובר אלא במשיכה: הסליעה לו. ואפילו משך הגובר מעופרו. כלומר אינו מקבלום מהגובר: עד שיהיה מעופרו. כלומר אינו משבלום מהגובר: עד שיהיה המובת מרצה. שיעלה לרצון על המובח הלכך אם המוצח מרלה. שיעלה לרלון על המוצח חלכך אם התליעה הסולת או שהחמיך היין אחריותם על החליני: גב'' מיד היו מקבלין אם מעוחים, דלא החכוני: גב'' מיד היו מקבלין אם מעוחים, דלא

התנוני: גבו מיד היו מקפנין הם מעוחיה, דכה מישינן שיפסלו שהההנים וריזין הן: הדרן עלך פרק התרומה הלכה א מתני על החומות. ועל הסלחות כדמפרש לקמן במתני:

על הפייסות. להורות סדר הגורל מי יונה בעבודה זו ומי בזו כמפורש במס' יומא: על הקינים. מחוסרי כפרה כגון זב וזבה ויולדת שמביאין המוסר לפנים לבון יובי יונה נותנים מעותיהם קני חובה דהיינו תורים ובני יונה נותנים מעותיהם לשופרות שבמקדש והממונים על השופרות לוקחים ימופרות שפווקר זהתוונים עד השופרות יוקודים המעום ומביאין בהן הקנים והיה לדין שימתנה על זה חכם גדול ובקי כדאמרינן במסכם אבות קנים ופחחי נדה הן הן גופי הלכות: שהיה פוחח דברים וכו'. והוא מרדכי בלשן שעלה מן הגולה ונקרא כן שהיה בולל לשונות הרבה כדמפרש הגולה ונקרא כן שהיה בולל לשונות הרבה כדמפרש הגורה? על חולי משיים. מפרש בגמרה? על חולי משיים. מפרש בגמרה? על חולי משיים. מפרש בגמרה? שדיק!. היה בקי במפרות שימין כדמפרש בגמרה והיה ממונה לחפור שיחין כדי שיהיו מים מלויין והיה ממונה לחפור שיחין כדי שיהיו מים מלויין לעולי רגלים: גביני. כך שמו של החיש המכריז כדמפרש בגמרה? על נעילה שערים. לנעול השערים. לנעול השערים. כדמפרס בגמרה! פנ נפניה שנרים. נעור הספרים בערב ולפחחן בבקר: על הפקיע. מפרש בגמ"! לללל. כלו שיר שיש לו קול גדול לשן מלליה אוניו לימבל"ו בלע"ז וכשהיו שומעין קולו היו הלוים מתחילין בשיר: על השיר. להתחיל את השיר ומשרקן בשר. פל לשתי החתרי מתו השקית וכל המיים להיו וכל: כולה מפרש בגמרא: גבל לשירי דור ודור בא למנום. שאי אפשר שאלו המכרים היו ממונים בכל זמן הבית דבכל דור דור היו משתנים הממונים לכן פירש דאותן הבשרים שבכל מינוי ומינוי מנה לכן פירש דאותן הבשרים שבכל מינוי ומינוי מנה התנא במשנתנו: מי שהיה באותו הדור. כשעלו ישראל מן הגולה מנה אותן שהיו בדורו ולא כל

אבור התמונים שהיו בזמן הבימי ומות לפרש כילד מביאאות אמר ופרן שהיה עומד לפרש כילד מביאאות השיים. ירושלמי על ידי שהכהנים הולכין יחפין הלא דמנן בפ"ג דיומא בית גרמו לא רצו ללמד על מעשה לחם הפנים בית אבטיים לא המני על חולי מעיים. ירושלמי על ידי שהכהנים הולכין יחפין בללמד וכי הוגרם בין לוי היה יודע פרק בשיר ולא רצה ללמדו בן קמצר לא רצה ללמד בל מעשה הכתב על הראשונים הוא אומר אם רשעים ירקב וקאמר דלמ"ד דכשרים מנה החנא איכ ע"כ לומר דאף בית גרמו ובית אבטינם היו כשרים שהרי מנה החנא אומם כאן ושם רשעים ירקב אבן קמצר לחודיה קאי: על כולן הוא אומר שם רשעים ירקב. אפילו על בית גרמו: על בן קטין וחביריו.

קדשה אלא הקדש דמים ואת אמרת יאות להכר אין את יכול דכתיב בבקר ולא עופות לפדותו אין אָת יכול "שאָין לעוף פדיון לפום כן צריך מימר אוג בול שאון לעוף פו זון לפום בן צון בובוד לא קדשה אלא קדושת דמים חברייא בשם רבי יוחנן ר' אייבו בר נגרי אמר קומי רבי אילא בשם רבי יוחנן מעמא דהין תניא יואם כל בהמה ממאה אשר לא יקריבו ממנה קרבן לה' מה ת"ל ממאה אלא אפילו טמאה באותו השם וקשיא ברא כתיב והעמיד והעריך ר' זעירא בשם ר"א לא אמר כן אלא ואָם כל בהמה טמאה אשר לא יַקריבו ממנָה קרבן לה' כל שאינה ראוי ליקרב לא כאן ולא במקום אחר אינו עושה תמורה יצאת נקבה (שבעוף) לעולה אע"פ שאינה ראויה ליקרב כאן ראוי ליקרב במקום אחר (א)רבי אבון ורבי בון בעון קומי רבי זעירא הרי יהרובע והגרבע שאיגן ראוין ליקרב לא כאן ולא במקום אחר והרי הן עושין תמורה אמר לון אף אני לא אמרתי אלא ממאה ממש (מיד ממום) וקשיא בדא כתיב

לספק סלתות מארבע עמדו משלש יספק מד' משלש ועמדו מד' יספק מד' שיד הקדש על העליונ' אָם התליעה סוָלת התליעה לו ואם החמיץ יין החמיץ לו אינו מקבל מעותיו עד שיהא המובח מרצה: גמ' תנים בשם ר"ש מיד היו מקבלין את מעותיהן

במקדש יוחגן בן פנחם על החותמות אחייה על הנסכים (-)מתיה בן שמואל

על הפייסות פתחיה^ם על הקנין פתחיה זהו מרדכי ולמה נהרא שמו פתחיה שהיה פותח דברים ודורשו ויודע בשבעים לשון. בן אחייה על חולי מעיים נחוניה חופר שיחין גביני כרוו בן גבר על נעילת שערים בן" בבי ממונה על הפקיע בן ארוא על הצלצל הוגרם בן לוי על השיר בית גרמו על מעשה לחם הפנים בית אבטינם על מעשה הקטורת ואלעזר על הפרוכת ופנחם המלבישה: גמ' ריי חזקיה א"ר סימון ורבנן חד אמר כשירי דור ודור בא'למנות עליהן'וחרנה' אמר מי שהיה באותו דור מנה מה שבדורו [א] (מאן דאמר כשירי כל דור ודור בא למנות על כולן הוא אומר "זכר צדיק לברכה מאן דאמר מי שהיה באותו דור מנה מה שבדורו על כולן הוא אומר ושם רשעים ירקב ועל מי נאמר זכר צדיק לברכה על בן קטין וחביריו)

כל שאינה יכולה ליקרב לא היא ולא דמְיה לא

והעמיר יוקשא בוא כומם) וקשא בוא כוניב והעמיר יוהעריך: הלכה ה מתני' יאחת לל' יום משערין את הלשכה כל⁶, המקבל עליו

והכהגים זריזין הן: הדרן עלך פרק התרומה הלכה א מתני יאלו הן הממונים שהין

חובת ההקדש כדתניא בתוספתא אחת לל' יום משערין את הלשכה. כל מי שמכר להן יינות ושמנים וסלחות ואמר תנו לי מעותי אין שומעין לו¹⁾ אלא הולך אלל גובר וגובר מעמידו אלל שולחני: שיד ההקדש על העליונה. אם נתיקרו אינו מפסיד ההקדש שהמעות חם תמיקרו חינו ומפסיד ההקדש שהמעות קונות כדכתיב ונתן הכסף וקם לו. החלו אין ההפסד להקדש לפי שאין כח הדיוט חמור מן ההקדש שאינה קונה אלא במשיכה: הסליעה סולם הסליעה לו. למוכר ואסור למזבח דתנו סולם הסליעה לו. למוכר ואסור למזבח דתנו רבנן במנחות בפרק כל קרבנות סולת שהתליעה רובה פסולה חטין שהתליעו רובן פסולות. וכן אם נשפך היין נשפך למוכר כדתניא במוספתא

מום למפן היין נספן למוכל לדינה מנובבות. פ"צ אינו מקבל את מעותיו עד שיהא המובח מרלה. ירושלמי תני ר' שמעון אומר מיד

מרכה. ירושכנוי תני ר' שמעון חומר מיד היה מקבל מעומיו והכהנים זריזין הן: מתבי' אלו הן הממונים. ירושלמי רכי חוקיה ורבנן חד אמר כשירי כל דור ודור בא למנות וחרנא אמר מי שהיה באומו הדור מנה מה שבדורו. על החוממות שהיה נותן חותם למי שרולה סולת ויין ושמן מן הגובר דדמיהן ידושין לכל ומי שבא לקטות מן ההקדש נותן מעות ליומנן והוא נותן לו חותם והיה כתוב בו דמי נסכי כבש או איל או פר כדמפרש לקמן וכתב בו שם היום ושם המשמר ואחיה היה נותן לו הסולת והיין והשמן: על הפייסות. כדמפרש ביומא פ"ב כשהיו באין להפיס זקן ויושב במערבה בלשכה חליה בנויה בקודש וחליה בנויה בחול ומלמד להם דרך הפיים א"נ הוא היה נוטל מלנפת מראשו של א" מהן וממנו היה מתחיל המנין כדמפרש התם: פתחיה זה מרדכי בלשן ולמה נקרא שמו פתחיה שהיה פוחח דברים ודורשן ויודע בשבעים לשון. היכי דמי פוחח דברים ודורשן כדאמר במנחות בפרק ר' ישמעאל (דף פד:) מעשה שבא העומר מגגות לריפין ושתי הלחם מבקעת עין סוכר מטא עומר לא הוו ידעי מהיכא אייחויי אכרוו אתא ההוא חרשא אומיב חדא ידיה אאיגרא וחדא ידיה אלוריפא אמר להו מרדכי מי איכא דוכתא דשמיה גגות לריפין או לריפין גגות בדוק ואשכח מטא לאחויי שתי הלחם לא הוו ידעי מהיכא אייתויי מפרש בירושלמי לפי שכל התבואות נשדפו באותה שנה בארץ ישראל אכרוז אתא ההוא חרשא אותיב חדא ידיה אעיניה וחדא ידיה אסכרא אמר להו מרדכי מי איכא דוכתיה דשמיה עין סוכר או סוכר עין בדוק ואשכח הנהו ג' נשים דאתיין ג' קנין חדא אמרה לזיבתי וחדא אמרה לימתי וחדא אמרה לעינתי. סבור זיבתי זיבה ממש לימתי ששפעה כים לעינתי שופעת כמעין דכלהו חדא לחטאת וחדא לעולה אמר להו מרדכי שמא בזוב סיכנה בים סיכנה בעינא סיכנה וכולן עולות דבנדר הביאום בדוה ואשכח היינו דתנו פתחיה

רדתין מדר כו'. דלא חישי שיססלו שהכהנים זריזון הן: חדרן עלך התרומה פרק רביעי ב"צ אוד כו'. דלא חישי שיססלו שהכהנים זריזון הן: חדרן עלך התרומה פרק רביעי ב"מנ" אלו הן הממונים כו'. לאון רבינו הגאון. כולם נקראו ע"ש הראשון וכן במלכים פרעה ואבימול ומול ב"מ המולום מו דובה ויולדת פרעה ואבימול הב"מ הגולות מי יזכה בעבודה זו ומי באסרת: הקנים. כגון זב וזבה ויולדת שמביאין קני חובה ויודע בשבעים לשובות שבקדש המתונים על השופרות לוקחים המעות ותפיאין בהן קנין ויודע בשבעים לשוב, הוא סיומא דמילמא להסכי מיינוה לוח לכי דה הן הן גופי אריך שימתנה על זה חכם גדול ובקי כדמען קנין ופתחי מבין של בי לשון מתמיל הבין כל שיבושי אותן הלשונות וכמפרש בגתרא על אחת שאמרה מבין כל ע" לשון מתמיל הבין כל שיבושי אותן הלשונות וכמפרש בגתרא על אחת שאמרה מבין כל ע" לשון מתמיל הבין כל שיבושי אותן הלשונות וכמפרש בגתרא על אחת שאמרה ופורש הוא כוומה שבא אזב ליטול את בנה: על חולי משים. מפרש בגמרל: אופר שיחין. כדי שיהא מים מלויין לעולי רגלים: גביני. שם אדם המכריו: לללל הודיל בלמיזו ובסטיו שומעין קולו היו מתחילין הלוים בשיר: בן לא מנה רק הכשרים המול המחלי ובסיות היו כלן מסייתין: גב" כשרי לל דור דור. שלא מנה רק הכשרים המול הביל בלה הלא המה שהם שהביר לבד הלא מנה רק הכשרים לאל המתולים כמ"ש לאים לשיב כל דור לאל המוניין כאן היו בדיום לארם מוניק של בל המנויין כאן היו בשרים וא"כ בו הלא מנה בק בב"ע עליה והמה מנה אלו שהיה בדור: ה"ג המון פניק. אביות אל בן התול הוא מנא אובי בלהו שמלא שמוכרים שב במשבה לגביר ולמר וב שלה ראשונים קאי על בן במרים וא"כ בל הראשונים קאי על בן בטיון וחבריו דמשיב שם ברישא דמתכיר דמוכרן לשבח עליהן קאי מ"ש זל"ל וגירסת הספרים כיו מ"ד מי שהיב ברי ול דמוכר ל" המוכר לשבת שכלה שליהן אלו מים בלים הכים המסברים כיו מ"ב ברישא להום הלאונים קאי על בן המסברים המירים המיכרים המיכר בלביי מתכר דומים הליה בליה להלונים המלים הספרים כיו מ"ד מי שהים ברו ול"ד מו בלה הלשונים לאו מוברים המכרים המיכרים ליים וותבריו המשבים בכישא דמוברים לשבת המכרים לשבת המכרים המיכר המובה לגובה בלים בל בל המום בלה בלו המים בלים בלים המובה לגובה בלים בלים הללו המים בלים הלאונים ליום בלים המחלים המחלים המובים בלים המובל בלים המברים להמום בל בלים המובים המובים בלים בלים המובים להמבים בלים המברים בל